

це ми

ми так нескінченно піднімаємося цими сходами
так нескінченно спотикаємося і падаємо
попереду в п'їтмі спокійно лежить
двогострий ніж першого поцілунку
спокійно чекає на столі
а ми
як сліпі спотикаємося на сходах
зрісшися вогкими долонями

йдемо до нього і не можемо дійти
кінець це майже відсутність початку
це нескінченні сходи у завтра
що ніяк не настане
завтра-вже-вчора яке ще попереду
і я не знаю які на дотик твої губи
але хочу дізнатися

і хай у цьому вірші не буде нікого крім нас
нехай ніхто не завадить нам
підсміюватись у темряві
наступаючи одне одному на п'яти
бо якщо сміятися то можна й не помітити
як ворухнулось – обдавши нас холодом – повітря
це великий маятник долі
гойднувся

нехай ніхто не завадить нам бути сліпими
шукати одне одного навпомацки в п'їтмі
як упавши навколішки
шукають на підлозі ключ намистину сережку –
а знаходять чийось гарячу руку

нехай ніхто нам не завадить шукати
ніхто знаходити
й губити знову
і тільки забута сережка
так і лежить між дошками підлоги
мертва комаха в бурштині
музейний артефакт
предмет
викреслений зі світу живих
одним випадковим рухом

ми так нескінченно піднімаємося цими сходами
дев'ять років ти ведеш мене за руку
дев'ять років темрява попереду вгорі
тремтить
готова розвернутись –
і проковтнути нас

море забирає у тебе все

море забирає у тебе все
натомість приносить срібний браслет
надіває тобі на руку каже
я люблю тебе більше за всіх але
кожна велика любов має свою ціну
що більша любов то більша ціна
тож ось моя

як тут посперечаєшся із морем
як тут скажеш ні поверни усе як було віддай
мені назад мої вітряні сонячні дні мої неспокійні ночі
безпомічне світло від маяка над чорною водою
поверни назад на пісок усі мною зібрані мушлі
усі малі камінці і рибам вийми гачки
з їхніх прозорих ротів

море не хоче

так не буває каже море
кожне дерево хоче повернутися назад у зернину
в глухий підземельний покій
але вуста землі замкнено
той хто ввійшов у браму повітря
вийде крізь неї
лише ставши повітрям сам

любове моя

любове моя
що робити коли любов пішла
а імені іншого крім як любов
ти не маєш любове моя

як тебе звати тепер може світлом
може солодким трепетом може болем
може дотиком тіла до тіла від якого
робиться млосно всередині але тільки
не звати більше тебе любов'ю любове моя

хто він той
хто дав нам ці слова
як дають дитині гратися
з гострими ножами
і лишив нас удома самих
лишив нас удома самих

тільки тебе
і мене
і це безжальне слово

любове моя

саджати сади й залишати сади й забувати сади
непроханим гостем по власному саду ходити сади
зривати любові зеленими визріють може сади
а потім слідом спотикаючись бігти й кричати не йди

а небо блаженське й діряве для нас не шкодує води
стікати щоками не соромно це повне право води
ти риба а риби живуть у воді й не бояться води
і срібними скіпками плавають в чорних затоках біди

так світом ідеш і заледве лишаєш сліди
а там де лишаєш там зливи одразу зідають сліди
і трави зідають і вирви одразу зідають сліди
і інші сліди неunikно так само зідають сліди
але все одно є цей голос далекий що кличе «ходи»

ходи
і спинися
і дерево десь посади

вогонь поїдає себе

1.
чоловік що навчив мене доливати водою порожні каструлі
що навчив доливати водою порожні каструлі аби
легко було по тому їх мити аби
не дерти їх більше знавісніло
ножами щітками
нігтями зубами

цей чоловік
більше не навчить мене нічого

він лежить головою в понті
евксинському
а ногами в пелагосі
егейському
і золотий ріг боспору
проріс йому межі ребер

2.
о таласса
ти щоночі переш ці піняві білі сорочки
на прибережних скелях

щоночі збиваєш до крові
круглі зелені плечі свої об гостре каміння

щоночі дишеш так тяжко
коливкими своїми грудьми
так часто і довго зітхаєш

тута твоя не дає мені спати
прийду і посиджу з тобою

може розкажеш
чії сорочки ти переш

3.

темінь приходить щоночі як приплив
згрібає твої думки у жменю мов гальку
жбурляє на суходіл
потім знову затягує під воду
знову жбурляє

на ранок ти прокидаєшся не ти
прокидаєшся невпізнанна

сума каменів що не становлять стіни
сума стін що не становлять дому

жменя драконячих зубів
готових заколоситися списками

вервиця нічних багать які ведуть мореплавців на скелі
багать при яких не зігрітись

милосердно колише
тебе – щоночі інакшу
та ж сама темінь

4.

чоловік що навчив мене доливати водою порожні каструлі
що не посадив зі мною саду
що не дав мені сина

знайшов усередині себе маленьку кімнатку
сховався у ній як хлопчик
якого шукають по дому зубаті потвори

сиди собі тихо я
не забарюся
я

вже розпалила вогонь під казанами
вже нагостила ножі